

Moeder Aarde

De vierdaagse Kiva-bijeenkomst in Papenvoort zit er op. Een internationale bijeenkomst rondom stamoudsten en wijzen uit alle continenten, gewijd aan de zorg voor Moeder Aarde en harmonie onder alle mensen. Daarvan kunnen we in deze tijd niet gauw genoeg hebben. De rituelen speelden zich af in de kiva, afgeleid van de sacrale ruimte in dorpen van de Hopi indianen. Hier was dat een grote ronde kuil met in het centrum een vuur dat dag en nacht brandend werd gehouden. De vier altaren aan de periferie symboliseren de vier windrichtingen.

Ik heb geleerd van de oerkracht van de Maori, energieke dans van een oeroude Papoea oma, wijsheid van een Hopi indiaan, muziek die de eindeloze steppen van Mongolië verklankt, innerlijke stilte van een Noorse bossjamaan. In de zomeravond heb ik genoten van opzwevende trommels rond het kampvuur, gedanst als in mijn jonge jaren. Mooie ontmoetingen waren er met prachtige mensen. Het feest is voorbij. Mijn tijdelijke stamgenoten zijn teruggekeerd naar hun plek, naar alle windstreken.

Het was een prachtige gebeurtenis, een uitstapje in de droomtijd. Toch borrelde er iets in mij. Ergens miste ik iets essentieels in deze bijeenkomst. Thuis gekomen werd ik me er pas van bewust wat eraan ontbrak: aandacht voor de plek waar de bijeenkomst werd gehouden, landgoed Mariahoeve; meer in het algemeen: rechtstreeks contact met de natuur, met Moeder Aarde. Te pas, en soms te onpas, vroeg de Mexicaanse ceremoniemeester om met onze buurvrouwen en -mannen te huggen als uiting van verbinding en liefde. Nooit riep hij ons op om als uiting van verbinding met de natuur een boom aan te raken, laat staan te omhelzen. Dat terwijl de kiva, was aangelegd middenin een bos van prachtige oude beuken met gladde stammen die uitnodigden tot nadere kennismaking.

Die aanleg was trouwens een flinke aanslag op het bos: de diepe kuil met een dijkje eromheen, kale plekken voor tenten en geluidsinstallaties, de aanleg van een zandweg er naar toe. In de loop van het festijn ontstonden allerlei vast aangestampte paadjes door het bos die een kortere weg naar de kiva betekenden. Bovendien zaten de natuurlijke bewoners van het bos vast niet te wachten op ons getrommel en onze vuren tot diep in de nacht. Ik zou het hebben gewaardeerd als een van de wijzen had stil gestaan bij deze ingrepen en de gevolgen voor het bos; als iemand verontschuldigingen had aangeboden aan alle levende wezens voor de overlast die wij veroorzaakten; als we met z'n allen een helingsritueel voor dit stukje van Moeder Aarde zouden hebben gehouden. Het kwam er niet van. Is het zo vanzelfsprekend dat een bos wordt verbouwd en een paar dagen wordt bevolkt door een lawaaiige mensenmenigte?

Bij de slotceremonie werden, natuurlijk terecht, alle mensen bedankt die deze mooie samenkomst hadden mogelijk gemaakt. Voor mij ontbrak een woord van dank aan het bos dat ons deze dagen heeft ontvangen, ons liefdevol heeft omarmd, ons heeft beschermt tegen regen, wind en zon. Zo lijkt het er op dat zelfs veel bewaarders van Moeder Aarde zich niet volledig bewust zijn van de natuurlijke omgeving waarin ze verblijven en van de gevolgen van hun aanwezigheid aldaar. In overeenstemming met de tijdgeest lijkt Moeder Aarde voor velen geworden tot een abstractie, een spiritueel concept. Terwijl een concreet stukje Aarde, onder handbereik in het hier en nu, hen door de vingers glipt.

Ware liefde uit zich veelal niet in grootse ideeën, maar in aandacht voor het alledaagse.